

tatet det, at vedkommende kun sparer 9 Kr. aarlig, skal jeg dog gøre ham opmærksom paa, at i det praktiske Liv gaar det saaledes til, at Kreditforeningerne pleje at faa Rente af Reserverfonden, og i den Kreditforening, den ærede Forslagsstiller staar nær, yde de $2\frac{1}{2}$ pCt. straks til Reserverfonden i Indskud for ny Laan; det giver omtrent 9 Dre aarlig i Rente pr. 100 Kr. Hovedtitel, og kan dække hele Administrationsudgiften, saa at Afdragstiden, naar der ydes $3\frac{1}{2}$ pCt. Rente og $\frac{3}{4}$ pCt. Amortisation plus 1 pro mille til Administration foruden Reserverfondens Renter, vil vare kortere Tid end 50 Aar. Det bliver mindre, ca. 47 Aar, naar man regner Reserverfondens Rente med, som det ærede Medlem ikke har taget i Betragtning, so-
saa kan Laan med $3\frac{1}{2}$ pCt. Rente, 10 Dre eller 1 pro mille til Administration og blot $\frac{1}{2}$ pCt. til Amortisation, afdrages paa 56 Aar. Jeg skal ogsaa udtale dette, at hvis man ikke kan opretholde den Grænse, at de afdragsfri Laan maa gaa op til $\frac{4}{10}$ pCt., forekommer det mig, at man ogsaa maa have Grænsen, de 50 Aar, flyttet længere ud for Afdragslaan, saa de maa afdrages med saadant noget som mindst $\frac{1}{2}$ pCt. Men kan man blot beholde den Grænse, som blev vedtaget i Gaar, og som vi vedtog i Fjor, at der skal kunne laanes indtil 40 pCt. efter Burderingssummen af afdragsfri Laan, finder jeg virkelig, at det er en meget fornuftig Grænse. Naar det, som det ærede Medlem udtalte, ved Loven er bestemt, at Overformynderiet f. Ets. har Lov at laane op til 50 pCt. af Burderingssummen, hvor Laanene slet ikke afdrages, hvorfor skulde man saa ikke tillade Kreditforeningerne i det mindste at gaa til 40 pCt? Dersom den højtærede Minister ikke havde udtalt sig saa bestemt mod Forslaget, vilde jeg tilraade Endringsforslagets Vedtagelse. Nu kan jeg ikke andet end tilraade det ærede Medlem at tage sit Endringsforslag tilbage; det er jo kommet frem paa et saa sent Tidspunkt, at vi ikke have kunnet faa Lejlighed til at drøfte det i Udvalget. Dernæst har den højtærede Indenrigsminister udtalt sig bestemt imod det, og jeg kan derfor ikke tilraade dets Vedtagelse, men maa anbefale den ærede Forslagsstiller hellere at tage Forslaget tilbage.

Dalsgaard: Den højtærede Indenrigsminister bemærkede, at han selvfølgelig ikke kunde gaa ind paa at sætte Laanegrænsen for de ikke amortisable Laan op til $\frac{5}{10}$ af Burderingssummen. Regeringens Forslag gik ud paa at sætte den til $\frac{3}{10}$, og Mini-

steren havde Betænelighed ved at gaa op til $\frac{4}{10}$, som Lovforslaget nu har, og selvfølgelig endnu mere ved at gaa til $\frac{5}{10}$. Men der er den Forskel paa mit Forslag om at sætte Grænsen til $\frac{5}{10}$ og Ministerens Forslag om at sætte den til $\frac{3}{10}$ eller det i Gaar vedtagne Forslag om at sætte den til $\frac{4}{10}$, at mit Forslag affærrer, som jeg før bemærkede, Kreditforeningernes Ret til at udfylde Gullet mellem det faste Laan og de $\frac{6}{10}$ af Burderingssummen med et amortisabelt Laan, hvad Ministerens Forslag ikke gør og heller ikke Forslaget, som det nu foreligger. Efter Ministerens Forslag kan der kun ydes $\frac{3}{10}$ fast Laan og $\frac{3}{10}$ amortisabelt i 50 Aar. Efter Lovforslaget, som det nu foreligger, kan der ydes $\frac{4}{10}$ fast Laan og $\frac{2}{10}$ amortisabelt i 50 Aar, men det er utvivlsomt at give Kreditforeningerne en endnu større Bemyndigelse i Retning af at kunne give store Laan end som tilfattet i mit Forslag: kun at lade dem udlaane indtil $\frac{5}{10}$ faste Laan, men ikke noget derover amortisabelt. Det er sikkert, at det sidste er det forsigtigste og mest betryggende. Man er i sidste Tilfælde mere paa den sikre Side. Der gaar nemlig en ret betydelig Mærskette, inden der bliver noget væsentligt afdraget af det, der er amortisabelt. Hvis der kommer til at staa i Loven, at $\frac{3}{10}$ kan være amortisabelt i 50 Aar, som Lovforslaget oprindeligt foreslog, saa vil der sikkert gaa 25—30 Aar, inden den første Tiendedel er afdraget, inden man kommer ned til en Behæftelse, hvis der er givet fuldt statutmæssige Laan, af kun $\frac{5}{10}$ af Burderingssummen, og dersom man sætter den faste Del af Laanet til $\frac{4}{10}$ og den amortisable Del til $\frac{2}{10}$, vil der sikkert gaa 30—40 Aar, inden man, hvor der gives statutmæssige Laan, kommer ned til en Behæftelse af 50 pCt. Mit Forslag er derfor i Virkeligheden forsigtigere og mere betryggende affattet end Lovforslaget, baade som det oprindeligt forelaa, og som det foreligger nu.

Den ærede Ordfører udtalte en Betsættelse over, at Endringsforslaget var kommet saa sent frem. Ja, jeg kan ikke nægte, at en saadan Betsættelse kan have sin Betsættelse, og jeg har ikke stort andet at fremsætte til min Undskyldning, end at jeg egentlig ikke havde troet, at Forslaget, som vi fik det vedtaget i Gaar, var i den Grad betydningsløst med Hensyn til det Formaal, man vil naa derved, som jeg fik at se ved nu foreleden at opstille disse Regnestykker, som jeg før fremsatte. Først da jeg stillede dem op, saa jeg, at det slet ikke kunde bidrage til at lette Byrden for de Skyldnere, som sidste haardest i det, at det kun vilde blive at putte dem Blaar i Øjnene.